

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **J. S.**, bytem x, zast. doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 24, 110 00 Praha 1. proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2014, č. j. 050044/2014/KUSK-DOP/KRA,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 12. 1. 2015 žalobce napadl rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl pro opožděnost odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru dopravy (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 9. 10. 2013, č. j. MBE/58962/2013/DOPR-Bru, sp. zn. 2339/2013/DOPR, jímž byla podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a podle § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. mu byl uložen zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, na dobu šestnácti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí, neboť byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2. a 3., písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Uvedeného přestupku se dopustil tím, při kontrole Policií České republiky dne 7. 2. 2013 v 14:18 hodin v obci Hlásná Třebán jako řidič vozidla tovární značky x, registrační značky x nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, po odmítnutí provedení dechové zkoušky ke zjištění množství alkoholu v dechu přístrojem Dräger se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu a kontrolou jím řízeného vozidla bylo zjištěno, že vozidlo nemá zadní blatníky, na levé zadní straně má opotřebované pneumatiky pod stanovenou mez, má znečištěnou registrační značku způsobem

znemožňujícím ji přečíst, nemá platnou TK + ME (platnost do 29. 5. 2007) má utrženou a nepřipevněnou palivovou nádrž, čímž bezprostředně ohrožovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a tím bylo pro provoz na pozemních komunikacích technicky nezpůsobilé.

Proti napadenému rozhodnutí žalovaný podal žalobu, ve které namítl, že žalovaný nezákonně zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně jako opožděné, ačkoli jeho odvolání opožděné nebylo. Žalovaný vyšel z toho, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno dne 21. 10. 2013 na údajně žalobcem zvolenou adresu pro doručování: x, neboť bylo dne 11. 10. 2013 připraveno k vyzvednutí, přičemž byl žalobce údajně vyzván k vyzvednutí a současně poučen ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uplynutím desátého dne ode dne, kdy byla připravena písemnost k vyzvednutí, pak mělo být rozhodnutí orgánu prvního stupně žalobci doručeno.

Žalobce namítl, že adresa: x, nebyla v době doručování a ani v současnosti není adresou trvalého pobytu žalobce. Žalobce měl a stále má trvalý pobyt na adrese: x, jak vyplývá z údajů evidence obyvatel. Žalobce nepožádal orgán prvního stupně, aby mu doručoval na adresu: x, jako na adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Předpokladem pro doručování na adresu pro doručování je totiž 1) žádost účastníka řízení, 2) nevylučuje to zákon nebo povaha věci, 3) tento postup zejména může přispět k urychlení řízení. Žádost účastníka řízení je pak podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Z tohoto výkladu vychází např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č.j. 7 As 131/2011 - 62, ale i komentářová literatura (např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář, 3. vyd. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 76, 77). Žalobce neučinil ve vztahu ke správnímu orgánu I. stupně žádný úkon (podání žádosti), kterou by ho požádal o doručování na adresu: x.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce měl tuto adresu uvést při ústním jednání u orgánu prvního stupně dne 27. 5. 2013 jako adresu pro doručování. To však neodpovídá skutečnosti. Údaje o žalobci, uvedené na první straně protokolu z jednání ze dne 27. 5. 2013, však neobsahují projev vůle žalobce. Zapsal je o své vůli správní orgán a neobsahují žádné sdělení od žalobce. Jediné skutečnosti, které při ústním jednání žalobce uvedl, jsou uvedeny na druhé straně protokolu zjednání (o tom, že rozuměl poučení a nebude si zatím volit advokáta ani jiného zástupce, a dále vyjádření, že neřídil vozidlo s dalšími skutečnostmi ohledně tohoto tvrzení).

Názor žalovaného, že nevzniká pochybnost o tom, že adresa: x, byla žalobcem zvolena, jako adresa pro doručování, proto, že si žalobce přebíral na této adrese jiné písemnosti, nemá právní oporu a je mylný. Skutečnost, že si adresát písemnosti převezme na nějaké adrese písemnost, nevytváří ve smyslu z 19 odst. 3 správního řádu z takové adresy adresu pro doručování.

Protože adresa: x nebyla ani adresou trvalého pobytu žalobce, ani jím zvolenou adresou pro doručování, nemohlo dojít k doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně, které žalobce nepřevzal, fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu.

Žalobce podal odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně dne 4. 3. 2014. Dle žalobce jde o včasné odvolání, neboť mu ve skutečnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně

doručeno nebylo. Žalobce se s ním seznámil dne 26. 2. 2014 při nahlížení do správního spisu u orgánu prvního stupně, a proto bylo napadeno odvoláním včas ve smyslu § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu, tj. ve lhůtě do 90 dnů ode dne, kdy se s ním prokazatelně seznámil.

Právně nepodložené právní závěry žalovaného se projeví i v tom, že nechtěl původně ani o odvolání žalobce vůbec rozhodnout. Učinil tak až na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 12. 2014, č. j. 51 A 11/2014 - 25, jenž žalovanému uložil vydat rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán z důvodu nesprávného posouzení otázky, zda a kdy mělo být doručeno rozhodnutí orgánu prvního stupně, neprojednal věcně jeho odvolání, ale zamítl jej z formálních důvodů s odkazem na § 92 správního řádu. Tím bylo porušeno subjektivní právo žalobce na rozhodnutí o řádném opravném prostředku ve věci samé.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že podle jeho názoru je žaloba nepřípustná, neboť žalobce nevyužil řádných opravných prostředků. Rozhodnutí o odmítnutí odvolání pro opožděnost není rozhodnutím správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Jde ve své podstatě pouze o úpravu vedení řízení.

Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí na doručovací adresu dne 21. 10. 2013 a dne 6. 11. 2013 rozhodnutí nabylo právní moci. Doručováno bylo i pomocí příslušníků Policie ČR na adresu, kterou žalobce uvedl jako adresu přechodného pobytu a jako adresu doručovací dne 27. 5. 2013 do protokolu o ústním jednání. Na této adrese si žalobce písemnosti přebíral (např. dne 7. 5. 2013 nebo 10. 9. 2013) a nenamítal žádnou změnu adresy. Odvolání bylo podáno až dne 4. 3. 2014, tedy opožděně.

V protokole o ústním jednání dne 27. 5. 2013 je žalobce, mimo jiné, identifikován adresou: x. Správní orgán si tuto adresu zcela jistě nevymyslel, ale pouze zapsal, co žalobce uvedl. Tento protokol žalobce vlastnoručně podepsal, včetně výslovného prohlášení o nesouhlasu s tím, že by vozidlo řídil. Je zcela nesporné, kdyby se uvedená adresa neshodovala s přechodným bydlištěm žalobce, resp. s adresou pro doručování, že by to žalobce zcela jistě uvedl. Pouze v případě, že by žalobce chtěl vědomě oklamat správní orgán, by svoji doručovací adresu nesdělil, resp. zamlčel. Uvedení adresy pro doručování není správním řádem nijak formalizováno, nejedná se o „žádost“, kterou by bylo zahajováno nějaké řízení, ale pouze o informaci správnímu orgánu. V protokole o ústním jednání dne 17. 7. 2013 uvedl svědek, zasahující policista, adresu x, jako žalobcovu adresu doručovací. V databázi Živnostenského rejstříku měl žalobce uvedeno od 10. 2. 1997 do 18. 5. 2013; Jméno a příjmení: J. S. Datum narození: x Sídlo: x (zapsáno od 10. 2. 1997) Identifikační číslo osoby: x (zapsáno od 10. 2. 1997). Je nesporné, že v nejpozději v době zahájení správního řízení měl žalobce na této adrese sídlo. Nejde tedy o adresu, která by neměla vztah k žalobci, ale o adresu na které žalobce vykonával činnost, na které se zdržoval, kde by měl být k dispozici svým zákazníkům a vyzvedávat si podnikatelskou poštu.

Podle § 20 odst. 1 konec první věty správního řádu fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zaštižena. Je nesporné, že opakovaně byl žalobce jako fyzická osoba zaštižena na adrese x (viz např. potvrzení PČR o doručení ze dne 18. 5. 2013).

Žalovaný rovněž poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2317/10, jímž nebyl zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2010, č. j. 9 As 64/2009 – 44, a ve kterém je uvedeno: „pokud jde o doručování do vlastních rukou, nová právní úprava správního řízení zásadně změnila dosavadní pojetí promítnuté do zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, když nadále nepodmiňuje nastoupení fikce doručení lehce zneužitelnou podmínkou, že se adresát písemnosti v místě doručení zdržuje. Na rozdíl od tohoto paternalistického přístupu tím byla posílena zásada, že každý si má svá práva střežit především sám. Ve vztahu k doručování to znamená, že není principiálně významné, zda se adresát písemnosti na adrese trvalého pobytu (platí to ale i pro adresu pro doručování) skutečně zdržuje, či nikoliv. Je věcí adresáta, a také jeho odpovědností vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít. Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemností. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu lze zásilku spolehlivě doručit. Každopádně nelze přisvědčit stěžovateli, že k tomu je proti své vůli státní mocí přinucen, a dokonce se v důsledku příslušné právní úpravy nemůže svobodně pohybovat či svobodně pobývat. Je věcí jeho rozhodnutí, zda bude ve vztahu k orgánům veřejné moci postupovat výše naznačeným způsobem či zda tak postupovat nebude; musí pak ovšem být připraven nést důsledky tohoto rozhodnutí“.

Závěrem žalovaný uvedl, že i kdyby mělo být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáno, musí žalovaný dojít ke stejnému závěru jako správní orgán prvního stupně. Žalobce mimo jiné spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., když se přes výzvu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. K naplnění této skutkové podstaty postačuje odmítnutí vyšetření, které bylo v případě žalobce jednoznačně prokázáno.

Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a zároveň žádal ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl ÚS 39/13, o přiznání náhrady nákladů řízení.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného týkajícího se nepřipustnosti žaloby, neboť je i zamítnutí odvolání pro opožděnost rozhodnutím, které může zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 59/2004 – 6.

Žalobce dále zopakoval, že adresa: x, nebyla doručovací adresou ani adresou trvalého pobytu žalobce a orgán prvního stupně nic, aby doručil rozhodnutí o přestupku na adresu jeho trvalého pobytu žalobce, protože nemohlo být rozhodnutí doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu.

Úvaha žalovaného, jestli chtěl žalobce vědomě oklamat správní orgán či nikoli, je irelevantní. V přestupkovém řízení jako v řízení trestní povahy je obviněná osoba oprávněna se bránit různý způsobem (tedy případně může i lhát - to se netýká konkrétní věci) a není povinna poskytovat součinnost orgánu, který vůči ní řízení vede.

Pokud žalovaný uvádí, jak by rozhodl v případě, že by přezkoumával rozhodnutí orgánu prvního stupně, jde o spekulaci, neboť toto rozhodnutí věcně nepřezkoumával ohledně viny ani ohledně sankce.

Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Vzhledem k tomu, že žaloba je včasná, jedná se rozhodnutí napadnutelné žalobou podle § 65 s. ř. s. a jsou splněny i zbylé podmínky řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, sp. zn. 5 A 14/2002, Sb. NSS 287/2004), soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 26. 3. 2013 žalobce vlastnoručním podpisem doručenky stvrdil, že na adrese x, převzal oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání Městského úřadu Beroun ze dne 22. 3. 2013, č. j. MBE/15359/2013/DOPR-Bru.

Po neúspěšném pokusu o doručení oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání Městského úřadu Beroun ze dne 11. 4. 2013, č. j. MBE/20182/2013/DOPR-Bru, žalobce dne 15. 5. 2013 žalobce vlastnoručním podpisem doručenky stvrdil, že na adrese x, převzal oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání Městského úřadu Beroun ze dne 6. 5. 2013, č. j. MBE/25198/2013/DOPR-Bru.

Dne 27. 5. 2013 žalobce vlastnoručním podpisem podepsal protokol o ústním jednání u Městského úřadu Beroun, ve kterém je uvedeno: „*doručovací adresa: x*“, přičemž proti obsahu protokolu nevzněl žádné námítky.

Po neúspěšném pokusu o doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 9. 10. 2013, č. j. MBE/58962/2013/DOPR-Bru, dne 11. 10. 2013 bylo žalobci rozhodnutí dne 21. 10. 2013 vloženo do schránky na adrese x.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které

se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily. Odepření podpisu, důvody odepření a námitky proti obsahu protokolu se v protokolu zaznamenají.

Podle ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 37 odst. 2 věty první správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje.

Podle § 37 odst. 4 správního řádu je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Předně soud poznamenává, že otázka doručování ve správním řízení je poměrně bohatě řešena Nejvyšším správním soudem. Podmínky doručování písemností na doručovací adresu vymezil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 131/2011 – 62, na který poukazoval žalobce, nebo v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 As 13/2013 – 33.

Úvodem soud k námitce žalobce, že přebírání písemností na určité adrese z této adresy nedělá adresu doručovací, uvážil následovně:

Dle § 19 odst. 3 správního řádu a výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu není skutečnost, že si žalobce přebíral písemnosti na předmětné adrese skutečností svědčící o tom, že je předmětná adresa doručovací adresou žalobce. K řádnému doručování na doručovací adresu je třeba 1) žádost účastníka řízení, 2) nevylučuje to zákon nebo povaha věci, 3) tento postup zejména může přispět k urychlení řízení, jak ostatně uvedl žalobce v žalobě.

Soud proto přisvědčuje námitce žalobce, že je tento názor žalovaného mylný.

Oproti obdobným případům řešeným Nejvyšším správním soudem, je v daném případě klíčové, že jako doručovací adresa je adresa x, označena prvně v protokolu o ústním jednání. Proto se soud podrobně zabýval námitkami žalobce směřujícími proti tvrzení žalovaného, že žalobce uvedl předmětnou adresu jako doručovací adresu ústně do protokolu při ústním jednání dne 27. 5. 2013.

K námitce žalobce, že k doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně fikcí dne 21. 10. 2013 nemohlo dojít, protože bylo rozhodnutí zasláno orgánem prvního stupně na adresu: x, což není adresa trvalého pobytu žalobce ani adresa, na kterou by žalobce postupem podle § 37 správního řádu žádal doručovat ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu, uvážil soud následovně:

Policie České republiky (obvodní oddělení Karlštejn) v oznámení přestupku ze dne 17. 2. 2013, č. j. KRPS-43487-10/PŘ-2013-010213, uvedla, že se žalobce zdržuje na adrese x (doslova „t.č. x“).

Orgán prvního stupně proto nepochybil, když se v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu pokusil doručovat žalobci v místě, kde se dle oznámení Policie České republiky zdržuje, a kde tak bude nejspíše zastížen. Tato premisa orgánu prvního stupně se potvrdila, když si žalobce na předmětné adrese oznámení o zahájení řízení osobně převzal. Ačkoliv si další písemnost žalobce nepřevzal, bylo mu předvolání k ústnímu jednání na den 27. 5. 2013 osobně předáno na žádost orgánu prvního stupně orgánem Policie České republiky na předmětné adrese.

Dne 27. 5. 2013 se žalobce dostavil k ústnímu jednání, kde mu bylo sděleno obvinění a byla mu dána možnost se vyjádřit. V úvodu protokolu o ústním jednání jsou tučným písmem uvedeny údaje o žalobci, včetně „*doručovací adresa x*“.

Soud nemohl přehlédnout, že doposud se orgán prvního stupně ve vztahu k předmětné adrese vyjadřoval jako o přechodném bydlišti žalobce a orgány Policie České republiky jako o místě, kde se žalobce zdržuje. V protokolu z ústního jednání je však prvně uvedeno, že je tato adresa doručovací adresou žalobce. Protokol byl žalobcem vlastnoručně podepsán, aniž by vznesl nějaké námitky vůči jeho obsahu.

V souladu s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu orgán prvního stupně v protokolu uvedl jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu žalobce, jako údaje sloužící k identifikaci osoby. Nadto je však explicitně uvedená doručovací adresa žalobce. Jelikož orgán prvního stupně doposud o této adrese nehovořil jako o adrese doručovací, lze dovodit, že od tohoto okamžiku měl orgán prvního stupně za to, že tuto adresu jako adresu doručovací zvolil žalobce ústně do protokolu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 správního řádu. Jeho podání přitom mělo veškeré náležitosti, neboť byl při ústním jednání ke konkrétnímu podezření z přestupku žalobce ztotožněn, čímž bylo zřejmé, kdo podání činí a jaké věci se týká. Poslední náležitostí dle § 37 odst. 2 věty první správního řádu je uvedení, co osoba navrhuje, přičemž dle názoru soudu je z údaje „*doručovací adresa x*“, který následuje za identifikačními údaji žalobce v úvodu dokumentu, zřejmé, že bylo navrženo, aby bylo žalobci doručováno na uvedenou adresu.

Dle názoru soudu proto byly splněny veškeré podmínky pro doručování písemností na doručovací adresu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012,

č. j. 7 As 131/2011 – 62, na který žalobce poukazoval v žalobě, protože zákon ani povaha věci v daném případě nevyklučovaly doručování písemností na doručovací adresu, z doručenek vlastnoručně podepsaných žalobcem vyplývalo, že se na dané adrese zdržuje, a doručování na tuto adresu tak mohlo přispět k rychlejšímu řízení, a žádost o doručování písemností lze dovodit z protokolu o ústním jednání.

Než však soud mohl rozhodnout o této námitce žalobce, musel se nutně zabývat související námitkou žalobce, že údaj o doručovací námitce žalobce zapsal do protokolu o ústním jednání orgán prvního stupně, a že zde tudíž není zachycena vůle ani žádné jiné sdělení žalobce.

Z ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu vyplývá, že protokol o ústním jednání sepisuje oprávněná úřední osoba. Je tudíž na této osobě, jak zachytí průběh ústního jednání a případná prohlášení osob, které se jej účastnily. Jelikož tyto osoby nemohou ovlivnit podobu protokolu, umožňuje jim toto ustanovení správního řádu odmítnout protokol podepsat, a případně též uvést důvody tohoto odmítnutí, či dokonce podat námitky proti obsahu protokolu.

V daném případě orgán prvního stupně v úvodní části protokolu v rámci identifikačních údajů žalobce uvedl, že je předmětná adresa doručovací adresou žalobce. Tento údaj nebyl doplněn o citaci slov žalobce, že žádá, aby mu bylo na tuto adresu doručováno. Vůli osoby účastnící se ústního jednání, která činí prohlášení, lze seznat pouze z protokolu z tohoto jednání. Jelikož správní řád nestanovuje, jakým způsobem mají být zachycena prohlášení osob účastnících se ústního jednání a způsob jejich zachycení závisí na formulaci zvolené oprávněnou úřední osobou, je dle názoru soudu třeba vycházet ze znění protokolu a z toho, zda tato osoba využila některého z prostředků, jež jí správní řád poskytuje k vyjádření nesouhlasu s obsahem protokolu o ústním jednání či formou jejich zaznamenání. Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 5. 2013, žalobce protokol podepsal a nevznesl vůči němu žádné námitky. Podle názoru soudu lze proto jednoznačně dovodit, že žalobce neměl žádné výhrady vůči formě, jakou byl protokol sepsán, či vůči jeho obsahu.

Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce, neboť z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 5. 2013 nevyplývá, že by údaj o doručovací adrese žalobce zapsal orgán prvního stupně v rozporu s vůlí žalobce, který protokol podepsal a nevznesl vůči němu žádné námitky, a z toho důvodu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno na jím zvolenou adresu pro doručování desátým dnem ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, a jeho odvolání je proto opožděné.

Jelikož soud shledal, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně a žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 věty první správního řádu, nemohl přisvědčit námitce žalobce, že mu bylo upřeno věcné projednání jeho odvolání.

Soud tak neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová